

XƏZANDA YAZ GÜLLƏRİ

ƏLİ RZA XƏLƏFLİ

(Əvvəli ötən saylarımızda)

SÖZÜMÜN ZƏR NİGARİ

Gözəllər bağında güllərə baxıb,
Deyirdim bir gül də özüm dəreydim.
Sizin hamınızı sevirdim axı,
Sizin hansınıza könül verəydim.

Odlu baxışlara nazlanan vaxtı,
Qızların cəh-cəhi ağıl alırdı,
Hərənin üzünə güləndə baxtı,
Doğmalığ, simsarlıq mənə qalırdı.

Gözaltı süzürdüm Zərnigarı mən,
Suyunu vermişdi qızlar bulağı,
Açıb yaxasını fikirlər dən-dən,
Keçirdi başımda aranı, dağı.

Amma ki son anda mərd keşik üstə,
Qələbə çalırdı qardaşlıq hissi,
Deyirdim əkizik, - bir beşik üstə,
Bir ana laylası böyüdü bizi.

Sinema pərdəsi açılınca mən,
Çəməndə lalələr, nərgizlər gördüm,
Gözəllər boylandı xatirələrdən,
Min bir sual dolu nə gözlər gördüm.

Yaddaş üfünə boylanıb, baxıb,
Gördüm Zərnigarı, gözü güllüdü.
Bəxtinin ocağı yandırıb-yaxıb,
Hələ soyumamış közü güllüdü.

Tale nəyi verir, nəyi alırsa,
Tanrının hökmüdür, qarışmaq olmur.
Olanın, olmazın yeri qalırsa,
Unutmaq çətindir, barışmaq olmur.

Tanrı dağlarından gələn Zərnigar,
Yanağı qırmızı, Göyçə güllüdü,
Nəğməsi dillərdə gülən Zərnigar,
İndi gözlərimdə dərd bülbülüdü.

Ay gözəl Zərnigar, gözəlliyinin,
Vəsfinə bir şirin dilim də yoxdur.
Keçdi üstümüzədən zaman, bilmədik,
Yığılmaz aylarım, ilim də yoxdur.

Binadan sehirlı, sirlı yaxasan,
Boylananda aşiqini yaxasan;
Aynalanıb bir özünə baxasan,
Göyçəyə bənzəyən gölüm də yoxdur.

Bülbül oda yandı, bir güldən yana,
Çəmən naz görmədi bülbüldən yana.
Ac quş da dən gözlər, sünbüldən yana,
Sünbülüm, bülbülüm, gülüm də yoxdur.

İstəklər, arzular solalı qaldı,
Sinəmdə köz tutdu, lalə qaldı.
Mənim yangılarım alalı qaldı,
Gördün elə yandı, külüm də yoxdur.

Gözlərim dumana, çənə dolandı,
Xəyalımda neçə sona dolandı;
İstəyim yol gəzdi, sənə dolandı,
Aradım, gəlməyə yolum da yoxdur.

Yaş bilməz, baş bilməz ürək davası,
Bilmirəm neyləyər eşqin savası,
Gəlsəydi başıma Məcnun havası,
Baş alıb getməyə çölüm də yoxdur.

Adın Zərnigar, özün zər nigar,
Xələfli gözündə yenə tər nigar,
Sənə tay olmaz ki, axı hər nigar,
Aradım elimi, elim də yoxdur.

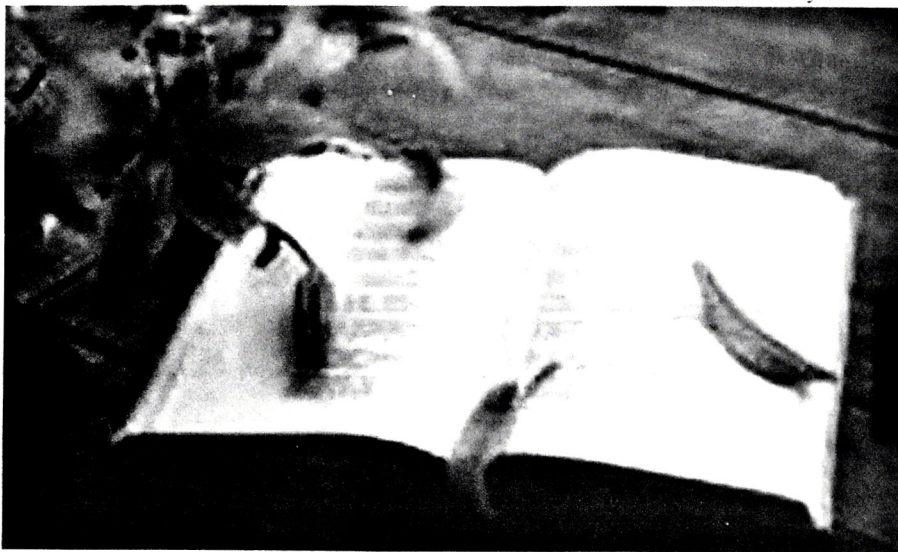
Qarabağdan qəm gətirdim,
Gözlərimdə nəm gətirdim,
Dərdimi salxım gətirdim,
Yandı qoralı Züleyxa.

Xudafərin - həsrət yolum,
Xələflidir möhnət yolum,
Necə gülsün qismət yolum,
Yurdu paralı Züleyxa.

EPİZODİK ROLLAR, OBRAZLAR

Sənən yarımadı ömür, günündən,
İstəyi bəxtindən qaraya yetdi.
Bir uzun saçının ərköyünündən,
Aldığı qarğışın badına getdi.

Sənəni aradım, tapmadım düzü,
Silinib yaddaşdan xatirələri.
Qalıb günümüzə qaralmış üzü,
Bir də venetkədə minnətli yeri.

SÖZÜN MARALI ZÜLEYXA

İncəqəlblı, kövrək Züleyxanın da,
Dürtməsi böyrümü didib, söküdü.
Bir qara suala cavab anında,
Dinməsəm, hikkəsi əsəb töküdü.

Romantik duyğulu xəyallar ilə,
Züleyxa xoş sözdən qanad açardı.
Qəlbinə yaz dolar ilk bahar ilə,
Könlü havalanıb göyə uçardı.

Səsində ağlayan kədəri gizlər,
Hissini ruhunu sözə verərdi,
Hər kəsin ağrısı qəlbində sızlar,
Züleyxa gözüylə qəmlər dərərdi.

Qardaşlıq, bacılıq hökmü qalardı,
Qoşa yeriyərdi doğmalığ, yadlıq.
Bizim Züleyxadan zinet alardı,
Könül evimizdə olan abadlıq.

Dilindən şirinlik paylayan qızın,
Kəpənək duyğusu gözümədən keçir.
Yaddaşda yaşayan səsin, avazın,
Ruhu misralardan, sözümdən keçir.

Necə yazım könül alım,
Könlü yaralı Züleyxa.
Özü qəmli, sözü kövrək,
Qəlbi qoralı Züleyxa.

Ötən ömür keçən yaşdır,
Bizə düşən qara daşdır,
Kürüm daşdı, bəndi aşdı,
Seli Saralı Züleyxa.

Dərd köçünü sürərdi,
Belə dərdi kim sərərdi;
Könlün dağdan gül dərərdi,
Sözün maralı Zülüvxa.

İlləri dolanıb sözümə gələn,
Kölgələr içində kimlər görünür?
Yaddaşda oyanıb qəmləri bölən
Duyğular ocaqda közə bürünür.

Bəxtlərin qurulmuş açıq səhnədə,
Çoxlu epizodik rolları da var.
Əzabı, ağrısı bağlı sənədə,
Həyat romanının qolları da var.

Xəyalım kimləri arayır bir-bir,
Baxıram... kimləri sözü çağırır;
Gözümün önündən pərdələr keçir,
Adlar var yaddaşdan özü çağırır.

Pulu vicdanına hakim bilənlər,
Kəsdilər şəkili Tahirəni də;
Onun göz yaşına baxıb güllənlər,
Qınayar yaddaşa götürəni də.

Mənfur Sovetlərin təbiətində,
Köstəbək məxlüqlər yuva qururdu.
Sistemi çürüdən bu illətdə,
Zəliflər can alır, qanlar sorurdu.

Aqıl Ərəboğlu gözəl bir şair,
Gec gəldi, tez getdi, bilmədim niyə.
Sinəsində söz-söz yanırıdı seir,
Sözünə büküldü çəkildi göyə.

İndi xatirələr dadıma gəlir,
Görüm yaddaşından kimlər baxardı.
Hələ gombul Rəna yadıma gəlir,
Çərşəhəri Nailə vardı.

Rəfael zamanın küləklərində,
Necə gəlmişdisə elə də getdi.
Dolandı təhsilin həndəvərində,
Elədən gəlmişdi, belədən getdi.

Bəzən də bir gəncin, bir istedadın,
Yeri yağmalanır ata puluna.
Tanrının yadından çıxmayan adın,
Günahı yazılır ömür yoluna.

(Davamı var)